

[Økonomi- og budgetministeren.]

erfaringer, han gjorde under den sidste regering, hvor kasseoverskuddet forsvandt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 83 stemmer mod 79; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m.v. (Forhøjelse af ydelser).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 163) findes i tidenden sp. 5621).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 83 stemmer mod 79; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Forhøjelse af grundbeløb m. v.).

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 164) findes i tidenden sp. 5621).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 83 stemmer mod 79; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tilægsbevilling for finansåret 1. april 1971-31. marts 1972.

(Lovforslaget (nr. 228) findes i tillæg D. sp. 4145, fremsættelsen i tidenden sp. 5515).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om gennemførelse af ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring [af Kurt Brauer m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXX) findes i tillæg A. sp. 7627, fremsættelsen i tidenden sp. 4184).

Forslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg vil gerne medgive, at det forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat af medlemmer af socialistisk folkepartis folketingsgruppe, vedrører vigtige og centrale problemer inden for den offentlige arbejdsformidling. Det berører også væsentlige samfundsøkonomiske interesser, som har forbindelse med hele arbejdsmarkedet. Alligevel mener

[Arbejdsministeren.]

jeg ikke, at forslaget er egnet til gennemførelse i den foreliggende form, men det kan måske danne udgangspunkt for nyttige drøftelser, og jeg skal derfor gå lidt nærmere ind på hvert enkelt punkt i forslaget.

Når forslagsstillerne i pkt. 1 nævner, at der skal sikres lønmodtagerne afgørende indflydelse på valget af det personale, som er beskæftiget med den egentlige arbejdsformidling, må det siges, at lønmodtageren allerede har repræsentation i administrationen af arbejdsformidlingen. Det sker lokalt gennem medlemmer af arbejdsmarkedsnævne, som jo er valgt af lønmodtagerorganisationerne, og på landsplan vælger lønmodtagernes organisationer medlemmer af landsarbejdsnævnet.

Forholdet er videre det, at arbejdsmarkedsnævne, som er knyttet til de enkelte arbejdsformidlingskontorer, har medbestemmelsesret i ansættelsessager, og denne indflydelse fra organisationernes side på ansættelser ved arbejdsformidlingen finder jeg således både naturlig og rimelig. Hvis derimod arbejdsformidlerne blev direkte valgt af dem, de skal betjene, mener jeg, det ville stride mod alle hidtidige principper for ansættelse i offentlig tjeneste.

Jeg synes, der er grund til at fremhæve, at arbejdsformidlingen skal betjene begge parter på arbejdsmarkedet, arbejdsgiverne såvel som lønmodtagerne. Det er direkte udtalt i lovens formålsparagraf, at arbejdsformidlingen har til opgave som et neutralt, landsomfattende system at foretage vederlagsfri formidling af arbejdskraft, og arbejdsformidlingen skal betjene arbejdssøgende og arbejdsgivere fra alle erhverv og stillingsgrupper. Jeg tror, at arbejdsformidlingens neutralitet i forhold til de to parter på arbejdsmarkedet simpelt hen er en betingelse for, at den kan sikre begge parter den service, der er behov for. Vi risikerer ellers, at arbejdsgiverne lader en meget stor del af arbejdstilbuddene gå uden om arbejdsformidlingen.

Når forslagsstillerne i deres bemærkninger omtaler det nuværende systems manglende menneskelighed, som om det var en fastslået kendsgerning, så synes jeg nok, det er værd at gøre opmærksom på, at en ganske betragtelig del af det personale, som er antaget af arbejdsformidlingen i forbindelse

med omlægningen, kom fra arbejdsløsheds-kasserne, og de pågældende er formentlig næppe blevet umenneskelige af at skifte arbejdsplads. Jeg synes, det er en lidt mærkelig påstand, man fremfører her.

Det er endvidere foreslået i pkt. 2, at folketinget skal udtale, at arbejdsformidlingen skal foregå i nøje samarbejde med de faglige organisationer. Herom vil jeg gerne sige, at de faglige organisationer allerede er repræsenteret i arbejdsmarkedsnævne, som jeg nævnte før. Hertil kommer, at arbejdsformidlingen er nødt til løbende at have såvel formel som uformel kontakt med de lokale faglige organisationer for overhovedet at kunne udøve sin virksomhed.

Endelig vil jeg nævne, at arbejdsformidlingen ifølge loven, og her kan jeg henvise især til § 10, er forpligtet til at samarbejde med de anerkendte arbejdsløsheds-kasser, og såvel arbejdsformidlingen som arbejdsløsheds-kasserne er forpligtet til gensidigt at give hinanden alle oplysninger, som er af betydning for løsningen af de opgaver, man har, såvel vedrørende den arbejdssøgende som vedrørende de enkelte arbejdspladser.

I pkt. 3 nævnes, at de personer, som skal beskæftiges med formidlingsarbejdet, skal forpligtes til at gennemgå kurser i arbejdsformidlings- og socialkundskab. Lad mig bare herom sige, at sådan er det rent faktisk. Alle, som ansættes under arbejdsformidlingen, hvad enten det er som arbejdskonsulenter, arbejdsformidlere eller erhvervsvejledere, er forpligtet til at deltage i en videregående uddannelse, som ud over kendskab til arbejdsformidling også omfatter et indgående kendskab til sociale forhold, sociale problemer.

Når det i pkt. 4 ønskes, at arbejdsformidlingen fra amtsrådet får stillet juridisk, social og anden ekspertbistand til rådighed for at sikre, at de arbejdssøgende til enhver tid opnår den fulde udnyttelse af den sociale lovgivnings muligheder, vil jeg på ny henvise til, at den uddannelse, som gives arbejdsformidlingens personale, netop går ud på at lære dem at vejlede de arbejdssøgende om alle disse ting og altså også give dem oplysning om den sociale lovgivnings muligheder på disse forskellige områder.

Hvad angår forslaget under pkt. 5 om indbygning af klageadministrationen i den

[Arbejdsministeren.]

forventede sociale ankestyrelse, vil jeg gerne sige, at der naturligvis under forberedelsen i socialministeriet af forslag til lov om den sociale ankestyrelse har været forhandlet mellem socialministeriet og arbejdsministeriet om disse spørgsmål her.

Når man undlod at fremkomme med et forslag som det, man fra SF's side ønsker, skyldes det navnlig, at der er væsentlige forskelle i de to ankeinstansers sammensætning og virkemåde. Forholdet er det, at repræsentanterne for LO og Dansk Arbejdsgiverforening, som sammen med en udnævnt formand og to medlemmer derudover udpeget efter forhandling med justitsminister og socialminister udgør ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, netop er udpeget med henblik på det særlige kendskab til arbejdsmarkedsforhold, som disse repræsentanter har i kraft af deres tilknytning til arbejdsmarkedets organisationer, og netop dette særlige kendskab til arbejdsmarkedsforhold blev der ved fremsættelse af forslaget om oprettelsen af ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen i sin tid lagt helt afgørende vægt på. Forholdet er da også det, at landsarbejdsnævnet, hvor lønmodtagere og arbejdsgivere er repræsenteret, fuldt ud har tilsluttet sig dette synspunkt.

Hvad angår spørgsmålet om yderligere information og om klageadgangen, er det oplyst, at arbejdsdirektoratet altid i sine afgørelser meddeler oplysning om adgangen til klage. Om arbejdsløshedskasserne altid gør det, kan jeg ikke med sikkerhed sige noget om. Der er til gengæld for mig ingen tvivl om, at man bør gøre det, og jeg tror også, at man rent faktisk gør det.

Under pkt. 6 i forslaget er det foreslået, at en arbejdsøgende ikke kan behandles efter arbejdsvægringsbestemmelserne, når den tilbudte løn ikke når op på den normale ansættelsesløn på den pågældende arbejdsplads, eller når vedkommende må gå væsentligt ned i løn for at opnå ansættelse. Hertil vil jeg gerne sige, at spørgsmålet om lønfastsættelsen i princippet må være ar-

bejdsformidlingen uvedkommende. Der er simpelt hen ingen mulighed for via arbejdsformidlingen at garantere, at en arbejdsøgende fortsat kan oppebære en løn, som han af en eller anden grund tidligere har haft i et andet ansættelsesforhold.

Jeg vil gerne føje til, at arbejdsvægring anses for berettiget, når den tilbudte løn er lavere end den for vedkommende fag gældende overenskomstmæssige løn. Foreligger der tvivl om, hvorvidt den tilbudte løn er overenskomstmæssig, må man gå til den faglige organisation for at få opklaret, om lønnen er rigtig eller ej. Arbejdsvægring er berettiget, når det på denne måde er oplyst, at den tilbudte løn er mindre end den overenskomstmæssige.

Jeg mener, at det ville være meget farligt her at tage den neutrale arbejdsformidling med ind i noget, der vedrører løn- og arbejdsforhold. Jeg mener, det må være et rent fagligt anliggende, et fagligt forhandlingsspørgsmål, og at det ikke kan være en arbejdsformidlings opgave. Det mener jeg ikke nogen kan være tjent med.

En anden ting er så, at arbejdsformidlingen måske nok har været lidt for tilbageholdende med hensyn til at sikre tilstrækkelige oplysninger om det tilbudte arbejdes karakter og om de gældende løn- og arbejdsvilkår. Det mener jeg man bør drage omsorg for, og jeg kan da nævne, at det også er taget op i landsarbejdsnævnet. Det er mig bekendt, at oplæg til nye retningslinjer herom for tiden behandles i landsarbejdsnævnet, og jeg tror, at man hurtigt får et resultat på dette felt.

Forslagsstillerne ønsker, at arbejdsgiverne skal kunne idømmes bøder og karantæne, hvis de nægter at ansætte korrekt anvendt arbejdskraft. Som jeg allerede har nævnt, har arbejdsformidlingen i forhold til afslutning af arbejdsforhold alene formidlerens rolle. Det vil sige, at arbejdsformidlingen kun er et mellemlid mellem de arbejdsøgende og dem, der søger arbejdskraft. Et eventuelt erstatningsansvar, som kan tænkes at opstå de to parter imellem, hvis arbejdsforholdet ikke kommer i stand, mener

[Arbejdsministeren.]

Jeg det vil være meget betænkeligt at inddrage arbejdsformidlingen i. Men om man på anden måde kan komme sådanne forhold til livs, vil jeg på den anden side gerne undersøge nærmere. Dog vil jeg også her føje til, at arbejdsgiveren under visse omstændigheder kan blive pligtig: at godtgøre rejseudgifter, som formidlingen har afholdt for den arbejdssøgende. Det gælder, såfremt afvisningen af den fremmødte arbejdskraft skyldes antagelse af anden arbejdskraft og arbejdsgiveren ikke har underrettet kontoret herom på et sådant tidspunkt, at rejse til arbejdsstedet kunne have været undgået.

Endelig har SF i pkt. 8 ønsket en vedtælse om, at anvisning af arbejde uden for hjemstedet mod den arbejdssøgendes vilje kun kan finde sted, når der absolut ingen muligheder er for at anvise arbejde på hjemstedet, og da kun mod fuld erstatning. Hertil vil jeg gerne sige, at der ved anvisning af arbejde uden for hjemstedet mod den arbejdssøgendes ønske i praksis tages meget vidtgående hensyn til personlige forhold. Hvis der anvises arbejde uden for hjemstedet, sker det som hovedregel efter de arbejdssøgendes direkte ønske og herudover alene, såfremt det ud fra arbejdsmæssige forhold på stedet må skønnes, at passende arbejde ikke i den nærmeste fremtid kan tilbydes på selve hjemstedet.

Ved anvisning af arbejde uden for hjemstedet ydes der som bekendt fuld dækning for rejseomkostninger og eventuelle flytteomkostninger, mens der til merudgifter ved dobbelt husførelse ydes et fast dagligt tilskud. Endvidere kan der ydes støtte til boligindskud, starthjælp og etableringshjælp.

Lad mig til sidst sige, at spørgsmålet om alle disse ydelser og en række andre problemer omkring arbejdsløshedsforsikringen er taget op til behandling i arbejdsdirektoratet. Det er klart, at også landsarbejdsnævnet og ikke mindst Arbejdsløshedskassernes Samvirke må med ind i billedet, når talen er om ændringer i arbejdsløshedsloven, som jeg er enig i der er behov for, før de kan komme frem her i folketinget. Der er altså et arbejde i gang om disse ting, og jeg skal sørge for, at også SFs forslag og synspunkter kommer til at indgå i de videre overvejelser under dette arbejde.

Erik Andersen (Fr. borg amt): I den socialdemokratiske gruppe er der fuld enighed om den redegørelse, arbejdsministeren her har givet. Jeg skal derfor ikke bruge tiden til endnu en gennemgang og fremførelse af de socialdemokratiske synspunkter. Jeg vil gerne understrege, at det naturligvis altid er interessant og har overordentlig stor betydning for arbejdsmarkedet og for arbejderne, at man i folketinget aktivt beskæftiger sig med de arbejdsmarkedspolitiske spørgsmål, der har en så vital betydning for arbejdstageren. Jeg finder derfor, at man måske kan forstå, at SF fremsætter et sådant forslag. Men på den anden side må jeg nok understrege, at det ikke er så forfærdelig længe siden, vi afsluttede behandlingen af lovforslag nr. 121, om ændring i loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring og ved den lejlighed fik vi samtidig folketingets tilsagn om, at det udvalg, der var nedsat i den anledning, kunne blive siddende samlingen ud for i henhold til betænkningen at beskæftige sig videre med en række af de hidtil uafklarede spørgsmål i forbindelse med arbejdsformidlingsloven og arbejdsløshedsforsikringsspørgsmålet. Jeg synes derfor, at det pæneste, man kan sige om dette forslag til folketingsbeslutning, er, at det er interessant, at det omhandler en række menneskelige problemer, og at vi naturligvis i socialdemokratiet vil være parat til at diskutere det videre i et udvalg.

Simonsen: Arbejdsministerens redegørelse her for et øjeblik siden var en venlig, men klar afvisning af det forslag, som socialistisk folkeparti her har fremsat om arbejdsformidlingssystemet. I og for sig kan jeg på de allerfleste punkter erklære mig enig med arbejdsministeren, men jeg vil alligevel komme med nogle enkelte betragtninger om nogle af punkterne.

Man kunne nok give SFs forslag overskriften, at man kan ikke komme ind ad fordøren, benytter man bagdøren. Der er jo ikke nogen tvivl om, at SF aldrig har været særlig begejstret for arbejdsformidlingen. Man erkender nu, at man ikke kan nedlægge den, men så kan man da søge ved sådan nogle besynderlige snirklede regler alligevel at få den knyttet nærmere sammen med fagbevægelsen. Det er for mig at se et

[Simonsen.]

spørgsmål om ad bagdøren at gøre det hele mere stift, end rimeligt er, uden at man opnår noget som helst fornuftigt ved det.

Når man f. eks. i beslutningsforslaget taler om, at lønmodtagerne skal have afgørende indflydelse på valget af personale i arbejdsformidlingen, må man vel nok sige, at det vil blive lidt besynderligt, hvis man sådan skal til at kalde de forskellige fagforeninger rundt omkring i byerne sammen for at vælge personale. Vi har arbejdsmarkedsnævnene, som har repræsentation af arbejdsmarkedets parter, og som har deres forskellige opgaver i forhold til arbejdsformidlingskontoret. Det er et naturligt, rationelt og fornuftigt organ, vi har dér. Hvorfor begynde at pille ved det? Jeg synes lige så godt, socialistisk folkeparti kan erkende, at tiden er løbet fra de enkelte fagforbunds muligheder for at anvise på en fornuftig og hensigtsmæssig måde, hvis vi vel at mærke — og det går jeg ud fra SF er enig i — skal føre en aktiv arbejdsmarkedspolitik i dette land, som også giver mulighed for at leve op til målsætningen om fuld beskæftigelse til alle.

Dernæst vil jeg gerne sige om dette med ekspertbistand af forskellig art, som man nævner i forslaget, at jeg går ud fra som en given ting, at man hele tiden arbejder på inden for ministeriet og arbejdsdirektoratet og de forskellige organer gennem tilknytning af eksperter af forskellig art at sørge for, at arbejdsformidlingen bliver så effektiv som muligt, at den bliver et serviceapparat for borgerne i et sådant omfang, som det har været tanken med hele ændringen af arbejdsformidlingssystemet. Det føler jeg ikke der er nogen som helst grund til at stille forslag om her i folketinget.

Der er i de sidste punkter, 6, 7 og 8, i forslaget nævnt forskellige forhold i forbindelse med arbejdsvægring og i forbindelse med spørgsmålet om flytning af arbejdskraft. Arbejdsministeren har svaret på det, jeg skal ikke kommentere svaret, som jeg er enig i. Jeg vil bare føje til, at der også her er en tendens til fra SF's side at gøre arbejdsformidlingskontorerne til noget odiøst. Alle de situationer, som man lægger op til i de tre punkter, det er jo situationer, som i virkeligheden ikke forekommer i praksis, hvis man prøver at gå ud og se, hvordan problemerne bliver løst rundt omkring i landet.

Jeg synes, det var glædeligt, hvis vi kunne nå frem til en situation, hvor vi standsede den slags angreb på hele systemet og i højere grad søgte at arbejde på at få systemet til at fungere på den bedst mulige måde.

Hermed er jeg ovre i nogle betragtninger i forbindelse med fremsættelsestalen, hvor hr. Kurt Brauer bl. a. nævner, at der stadig er utilfredshed med denne lovgivning, og at vi nærmer os en situation, hvor flere og flere fagforbund alligevel fortsætter deres egen anvisning. Jeg håber ikke, det sidste er tilfældet, og må jeg sige med hensyn til det første, at arbejdsformidlingssystemet har nu eksisteret i tre år, og ingen havde vel forventet, da loven blev ændret i sin tid, at man skulle nå frem til en situation så hurtigt, hvor det hele fungerede perfekt. Men jeg vil dog gerne for en ordens skyld sige, at det er mit indtryk, at én række arbejdsformidlingskontorer ude omkring i landet er kommet meget langt frem i bestræbelserne på at yde de arbejdsløse, som søger at få arbejde anvist gennem arbejdsformidlingen, en væsentlig bedre og mere nuanceret service, end man tidligere har været udsat for. Vi skulle måske i højere grad her i folketinget bakke op omkring disse bestræbelser, som udfoldes ude omkring i landet.

Man nævner også i fremsættelsestalen, at arbejdsformidlingssystemet ikke har sikret de arbejdssøgende en større andel af socialapparatets bevågenhed. Her synes jeg i og for sig man bider sig selv lidt i halen, for hr. Kurt Brauer vil på den ene side have større indflydelse fra fagbevægelsens side og fra lønmodtagerne som helhed på arbejdsformidlingssystemet, men mig bekendt har hr. Kurt Brauer og hans parti — det gælder i øvrigt også socialdemokratiet — aldrig nogen sinde været interesseret i, at der skulle ske en virkelig integration mellem social- og sundhedsvæsenet og arbejdsformidlingssystemet. I den konservative folketingsgruppe er vi indstillet på og interesseret i, at denne integration skal finde sted i de kommende år. Vi måtte erkende, at det ikke kunne lade sig gøre i forbindelse med flytningen af anvisningssystemet fra fagbevægelsen og over til et offentligt arbejdsformidlingssystem. Det spændte fagbevægelsen i realiteten ben for; det kan vi lige så godt erkende, det er en sandhed. Hvis man nu, som hr. Kurt Brauer gør det, ønsker at efterlyse et større

[Simonsen.]

samarbejde, en større koordination mellem arbejdsformidlingen og socialforvaltningen, så har vi så sandelig chancen ved at få det inkorporeret i hele socialreformen, når vi skal gennemføre den her i løbet af 1970'erne. Vi er i høj grad parat til at sørge for den integration, men ikke ad bagdøren, det skal være ad fordøren, og således at vi når til den situation, at de, der er arbejdsløse og til rådighed for arbejdsformidlingen, men som i virkeligheden er i en social situation, også får den sociale behandlingsmulighed, som de formentlig ikke får i dag, fordi vi mangler denne integration.

Lad mig til slut bare sige det helt principielle om arbejdsformidlingssystemet, at i den konservative folketingsgruppe står vi fast på, at arbejdsformidlingssystemet er fornuftigt, at det skal have chance for en videre udbygning, og at formålet med arbejdsformidlingssystemet i første række er at få opbygget et effektivt instrument, som kan skabe forudsætninger for den aktive arbejdsmarkedspolitik, som igen kan skabe forudsætninger for, at vi i et samfund, hvor strukturen hele tiden ændrer sig, får den størst mulige chance for, at de, der kommer ud for en arbejdsløshedsperiode, så hurtigt som muligt får mulighed for at komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Mette Madsen: Da mit partis ordfører, hr. Robert Christensen, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne udtale, at venstre kan ikke medvirke. Jeg skal ganske kort bemærke til punkt 1, at når personalet i arbejdsformidlingen er statsansat, så kan vi ikke godkende, at det kan afskediges af fagforeningsmedlemmer, og til punkt 6, at vi kan ikke gå ind på nye kriterier for, hvad der er arbejdsvægring. Hvis man ikke vil gå i arbejde på lønbetingelser, der er fastsat i fri overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter, så må det være arbejdsvægring. Venstre ønsker altså ikke at medvirke til det foreliggende forslag til beslutning.

Erik Hansen: Da vi i 1967 fik gennemført den første virkelige revision af denne lovgivning, skete det bl. a. på baggrund af, at der var nået en vis enighed imellem arbejdsmarkedets parter om, at man skulle hæve arbejdsløshedsdagpengesatserne, og at man

skulle overføre kontrol og anvisning til den offentlige sektor. Det var det, der var baggrunden, og det var vel det, der var grundlaget for, at denne lovgivning kunne køres igennem. Når man nu siger et sted i bemærkningerne, at det i fremtiden bør være et tillidshverv at være arbejdsformidler, så er der ganske enkelt her tale om sigtet med dette forslag til folketingsbeslutning, at man stort set agter at tilbageføre anvisningen til fagforbundene, som den var før 1967. Det er mit partis opfattelse, at man slet ikke skal gå den vej, det er snarere et spørgsmål, om man ikke skulle gå den modsatte vej fra nu af ved at sige, at man kunne måske gå længere med den offentlige sektor. Her tænker jeg på, at man nok kunne overlade også administrationen eksempelvis af dagpengene til den offentlige sektor, i øvrigt i lighed med, hvad der er tilfældet inden for sygekasserne.

Men nu vi har den fremme, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om den gældende lov om arbejdsformidling, så skal jeg senere hen vende tilbage til forslaget til folketingsbeslutning. Nu har vi fået, har jeg set i dagspressen, nogle nye fremmøderegler, altså regler for, hvor ofte man skal møde frem til kontrol, og jeg vil gerne spørge ministeren i forbindelse med disse fremmøderegler, som vel nok er i overensstemmelse med det, som var tanken med lovgivningen, om man ikke kan risikere ved at gøre dem, skal vi sige, så fleksible og kun forlange så sjældent fremmøde til afkontrollering på arbejdsformidlingskontorerne, at man reelt kan komme i den situation, at man kan stå og mangle arbejdskraft, samtidig med at man har en vis arbejdsledighed.

Jeg vil her gerne henvise til det, jeg har sagt som mit partis ordfører vedrørende fastsættelsen af dagpengesatser, hvor jeg sagde, at der skal nu engang være et vist incitament, også et vist økonomisk incitament til at tage anvist arbejde.

Jeg vil gerne her understrege, at mit parti lægger megen vægt på, at man selvfølgelig har en bevægelighed på arbejdsmarkedet, ikke bare geografisk, men også erhvervs-mæssigt, at så mange som muligt tager det arbejde, der bliver dem anvist. Situationen, hvor man har arbejdsledige, samtidig med at man mangler arbejdskraft, er efter mit partis anskuelse ikke acceptabel.

[Erik Hansen.]

Vedrørende det forslag, som foreligger, skal jeg efter det, som andre ordførere har været inde på, ikke gå ind på de enkelte punkter, men sige, at forslaget er jo præget af en meget kritisk indstilling, som i øvrigt efter mit partis anskuelse skyder langt over målet. Da vi startede debatten om arbejdsformidlingen i 1967 og foretog de første spæde drøftelser af disse problemer, var der da ingen, der troede, at man kunne nå frem til et fuldt færdigt apparat i løbet af nogle ganske få år. Jeg synes i og for sig, at det, man har nået indtil nu, er ganske godt præsteret af dem, der har ansvaret for arbejdsformidlingen.

De enkelte punkter skal jeg ikke sige noget til. Vi har den opfattelse, som jeg har nævnt, at de skyder ganske over målet og har det sigte at tilbageføre arbejdsformidlingen til arbejdsløsheds-kasserne, og det er et sigte, som vi ikke er enige i. Vi kan ikke medvirke til at fremme forslaget til folketingsbeslutning.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kurt Brauer): Det var ikke store sager, jeg hentedede mig, hverken fra arbejdsministeren eller fra de forskellige partiers ordførere heroppefra. Jeg vil prøve at tage de bemærkninger, der er faldet, i nogenlunde kronologisk orden og kommentere dem, efterhånden som jeg har noteret dem her på min blok.

Arbejdsministeren kommenterer meget udførligt samtlige forslagens 8 punkter og starter, som naturligt er, med punkt 1 og siger, at der jo faktisk er en repræsentation i dag via arbejdsmarkedsnævnene. Hertil må jeg blot konstatere, at disse arbejdsmarkedsnævn har altså ikke formålet at gøre mine ord fra fremsættelsestalen til løgn eller usandhed, som man vist bruger at sige her fra denne talerstol. Det er faktisk sådan, at der findes forbund, som har påtaget sig anvisningen af 40 pct. af de arbejdssøgende medlemmer, og man må huske, at disse forbund ville ikke kunne gøre det, uden at også arbejdsgiverne medvirkede hertil. Her er altså arbejdsmarkedets to parter under bordet og i strid med de bestemmelser, der foreligger, blevet enige om, at arbejdsformidlingen virker så utilfredsstillende nu, at de hellere går uden om lovgivningen og lader formidlingen foretage af fagbevægelsen. Jeg

synes, det er en meget alvorlig tilstand — som burde have vakt til noget mere eftertanke hos de forskellige partiers ordførere — at det er muligt for mig at påstå det, som jeg gør i min ordførertale.

Arbejdsministeren siger om punkt 1 i forslaget, at det vil stride mod hidtidige principper for offentlig ansættelse, og videre gik arbejdsministerens argument i grunden ikke. Jeg må dertil sige: nå ja, og hvad så? Vi har vel ikke principper for ansættelse af offentligt personale eller overhovedet principper, som skal holde, blot fordi de er principper. Jeg synes, der måtte være noget tiltalende og noget ligesom urovækkende, et incitament, for det offentlige ved, at det under sine vingers skygge og på sine lønsedler havde et sådant demokratisk element, som det ville være, hvis man fik disse virkelige eksperter i arbejdsanvisning til at bestride arbejdsanvisningen i fremtiden.

Jeg er lidt ked af den bemærkning, som arbejdsministeren også havde i forbindelse med punkt 1, hvor arbejdsministeren giver udtryk for den opfattelse — principielle opfattelse, må jeg tro det er — at arbejdsformidlingen skal være et neutralt instrument. Jeg er meget, meget ked af den bemærkning. Jeg tror i virkeligheden ikke, at en overbevist socialist som arbejdsministeren vil være i stand til at holde på denne påstand ret længe, for hvad er det for en art neutralitet, man har bedt dem om? Det er ikke en neutralitet, hvor de holder sig væk fra de stridende parter. Det er en neutralitet, hvor vi har valgt at sætte dem uden våben midt imellem skyttegravene med det resultat, at de vil falde sammen, gennemhullet som et sold. At der allerede er ganske væsentlige kanonhuller i den nuværende arbejdsformidling, illustreres bedst ved eksemplet fra min skriftlige fremsættelse.

Jeg vil godt lige understrege over for arbejdsministeren, også vedrørende punkt 1, at når jeg taler om manglende menneskelighed, må jeg omhyggeligt understrege herfra, at det selvfølgelig går på det system, som jeg omtaler som umenneskeligt. Jeg er helt sikker på, at langt, langt den overvejende del, hvis ikke alle, inden for arbejdsformidlingen naturligvis er besjælet af et ønske om at handle så humant, som de overhovedet kan. Men sagen er jo, at den nuværende arbejdsformidlingslovgivning nærmest som

[Kurt Brauer.]

en art præambel har, at den skal være løstrevet fra vores øvrige lovgivning, f. eks. den sociale lovgivning. Arbejdsministeren mener, at der er kontakter, og at loven forpligter til en sådan kontakt, men den kontakt er altså ikke bedre, end at vi har adskillige eksempler på, at det kun er, når arbejdsformidlingen absolut ikke kan bestride opgaven, at den søger en kontakt.

Det har f. eks. været aktuelt inden for mit eget forbund, hvor man var ude for den situation, at arbejdsformidlingen simpelt hen ikke var klar over, at man kunne risikere at skulle anvise typografer med meget kort varsel til nattjeneste på de københavnske dagblade. Det var man simpelt hen ikke klar over, det kom som en bombe for arbejdsformidlingen her i København, at man kunne risikere at blive ringet op klokken otte om aftenen med besked på at skaffe Sørensen eller Pedersen, som var vant til at klare rotationsmaskinen på Rådhuspladsen. Det kom som en aldeles stor overraskelse for dem, og i sådan et tilfælde endte det selvfølgelig med, at mit udmærkede forbund klarede problemerne for arbejdsformidlingen. Det er den typiske situation, hvor arbejdsformidlingen har kontakt til fagbevægelsen, hvor arbejdsformidlingen simpelt hen ikke kan klare det. Hvor mange fejl og hvor mange umenneskeligheder man så er nødt til at begå, fordi man simpelt hen ikke har en systematisk opbygget kontakt med fagbevægelsen, det er så en anden historie.

Vedrørende punkt 3 siger arbejdsministeren til mig, at jeg behøver sådan set ikke at foreslå, at arbejdsformidlerne skal uddannes i arbejdsformidlings- og socialkundskab, fordi de allerede nu deltager i en sådan undervisningsvirksomhed. Det kan jeg da kun være glad for, hvis det er tilfældet; det er blot sørgeligt, at det smitter af i så ringe grad på det faktiske sociale tilbud, som den arbejdssøgende bliver stillet over for.

Vedrørende punkt 5 mener arbejdsministeren, at særligt kendskab er nødvendigt. Her må jeg minde om, at det ankestyrelseslovsforslag, som vi havde på bordet her for kort tid siden, netop bryder med det princip, at et særkendskab f. eks. til invalideforsikringsproblemer eller til alderdomspensionsproblemer skulle være nødvendigt.

Tværtimod har man indrettet den nye ankestyrelse, som den er foreslået fra regeringens side, med en rotationsordning, der sikrer, at ingen gror fast i den samme problematik, men at det ustandselig bliver nye øjne, der kigger på de klagesituationer, som forelægges ankestyrelsen. Jeg synes, det ville passe ganske glimrende ind også vedrørende arbejdsformidlingen, hvis den blev genstand for den samme juridiske og sagkyndige kulegravning af klagerne, som vores øvrige sociale støtteapparat vil blive genstand for, når ankestyrelsesloven gennemføres.

Vedrørende punkt 6 mener arbejdsministeren, at arbejdsformidlingen bør stå uden for lønspørgsmål. Her optræder igen denne usalige og — synes jeg — lidt usocialistiske hang til neutralitet. Jeg må da med det samme sige, at de bestemmelser, der er i loven i dag, bl.a. omtaler den overenskomstnæssige løn. Hvor mange arbejdere er det nu, der arbejder på overenskomstnæssig løn? Ja, det er der i hvert fald ingen typografer der gør — det skulle lige være en læredreng, der bliver på sit lærested; han kan risikere i det første par måneder at stå på den overenskomstnæssige løn. Vi har to lønområder her i Danmark; hvad arbejdsministeren udmærket ved, og så længe alene udtrykket „overenskomstnæssig løn“ bliver stående som det princip, der skal bære hele dette spørgsmål, så længe vil vi også komme ud for, at arbejdsgiverne vil anvende det arbejdsformidlingssystem, vi har, til et forsøg på løntrykkeri.

Med hensyn til den bestemmelse, SF har bygget ind i punkt 7, at arbejdsgiverne kan idømmes bøder og karantæne, såfremt de nægter at ansætte korrekt anvist arbejdskraft, må jeg sige, at jeg er atter her ked af de afvisninger, jeg har fået heroppefra, og jeg er sikker på, at de sidste ord ikke er sagt i denne sag; selv om vi nu får det i udvalg og får lejlighed til at stille spørgsmål om dette, så er det min frygt, at vi vil møde det i et stadig stigende røb fra arbejdspladserne. Den stadig stigende pression udefra vil vi møde dette problem, at arbejdsgivere tillager sig en myndighed, som vi aldrig havde forestillet os, de skulle have. Alle kender skandalen om den langhårede, der blev afvist uden anden motivering, end at arbejdsgiveren simpelt hen ikke kunne lide hans udseende, færdig. Han kunne gå hjem

[Kurt Brauer.]
igen; han kunne gå hen og blive klippet, så kunne han måske vende tilbage, og så kunne man snakke om det. Jeg tror, det var i 1971, altså i det, vi plejer at kalde en forholdsvis oplyst tid. Der eksisterer altså arbejdsgivere med en sådan holdning, og dem må vi slå ned på, og der må skabes magtmidler til at slå ned på mennesker, der tror, at de kan tillade sig at optræde på den måde i 1971.

Jeg mener, at arbejdsministerens bemærkninger til punkt 8, hvor han siger, at der jo tages vidtgående hensyn, ikke går helt ind på min problematik. Arbejdsministeren nævner: ja men der betales jo for rejser og flyttegodtgørelse, dobbelt husførelse osv.; mens jeg i virkeligheden har ment noget nok så vidtgående, når jeg taler om fuld erstatning. Arbejdsministeren siger dog, at direktoratet arbejder med problematikken, og det kan jo nok stemme mig lidt mere optimistisk. Jeg må blot fastholde, at denne anvisning af arbejde uden for hjemstedet findes der konkrete eksempler på, har haft umenneskelige følger. Jeg skal drage omsorg for, at en pjece fremstillet af Dansk Typograf-Forbund med nogle uhyggelige eksempler på, hvordan og hvor umenneskelig administrationen virker i dag, kommer til at stå til det udvalgs rådighed, som jeg håber må blive resultatet af denne førstebehandling.

Jeg har allerede bredt mig temmelig vidt heroppe om arbejdsministerens indlæg, og jeg håber, at jeg i hovedsagen har ramt de øvrige ordføreres indlæg derved, således at jeg, da den røde lampe nu lyser, kan gå ned i håbet om, at de fleste på en eller anden måde er blevet dækket af de bemærkninger, jeg har gjort her til arbejdsministeren.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Der blev stillet mig et spørgsmål af hr. Erik Hansen, som omtalte de nye fremmødereglere, som vil indebære en forbedring for mig at se i forhold til det, der er gældende i øjeblikket. Nu vil jeg gerne gøre opmærksom på, at reglerne er ikke godkendt endeligt endnu, de skal til behandling i landsarbejdsnævnet. Jeg forstod på hr. Erik Hansen, at han var betænkelig; han sagde: kan man ikke risikere, at de nye fremmødereglere er så fleksible, at man kan mangle arbejdskraft,

samtidig med at der er ledige? Det kan man jo altid; til gengæld synes jeg jo nok, vi har været i situationer, hvor vi har haft ledighedsprocenter for landet som helhed helt ned til 0,5, hvilket viser, at der er en langt større bevægelighed på arbejdsmarkedet, end de fleste forestiller sig. Forholdet er også det, at hvis disse nye fremmødereglere bliver vedtaget, hvad jeg regner med og håber på, så er der ikke tale om, at man generelt skal have regler om, at man kun skal møde en gang hver 5. uge, men at man i særlige situationer, for særlige grupper af arbejdere, kan have regler, der afviger fra det, der er hovedreglen på dette område.

I øvrigt vil jeg gerne sige, at det afgørende kan jo ikke være kontrollen. Det tror jeg alle efterhånden erkender. Jeg synes, det er en god udvikling, der er sket, i øvrigt et af de meget positive træk i billedet, efter at vi fik den offentlige arbejdsformidling. Det, der er behov for, er kontakt med den enkelte arbejdssøgende, for at arbejdsformidlingens medarbejdere kan lære de enkelte at kende, deres ønsker og forudsætninger at kende, og derigennem få bedre muligheder for at sikre dem det bedst mulige job. Det må være hovedopgaven, ikke bare for de arbejdsløse, men også for de andre arbejdssøgende, som ønsker at få et bedre job end det, de har i forvejen. Som sagt, de nævnte regler bliver formentlig godkendt inden så længe.

Jeg synes nok, hr. Kurt Brauer har fået en hel del galt i halsen og fremfører en lang række påstande, som der ikke er så forfærdelig meget hold i, alt dette med, at det er et umenneskeligt system osv. Jeg har bedt om den ene gang efter den anden, når klager af denne art har været fremført — også de sidste 6-7 måneder, hvor jeg har været i Laksegade igen — at få disse ting frem. Man har et ankenævn; og jeg er den første til at skride ind; hvis man virkelig berettiget kan klage over det ene eller det andet. Det, man glemmer i den sammenhæng, er, at arbejdsløshedskasserne selv har en meget afgørende indflydelse på, hvad der sker med det enkelte medlem, hvis der opstår uoverensstemmelser med arbejdsformidlingen om en arbejdsvægning eller en arbejdsanvisning af den ene eller den anden karakter. Det er stadig væk sådan, at det er den enkelte arbejdsløshedskasse — og det er den enkelte

[Arbejdsministeren.]

arbejdsløshedskasses hovedledelse — der har en meget afgørende indflydelse, og så kommer ankenævnet i sidste instans.

Når hr. Kurt Brauer siger, at 40 pct. af et forbunds medlemmer går uden om anvisningen, så er forholdet vel her i landet — både nu, og før vi fik den offentlige arbejdsformidling — det, at langt den største del af de etablerede arbejdsforhold går helt uden om arbejdsformidlingen. Det gjorde de også, da den lå i arbejdsløhedskasseafdelingerne. Langt de fleste arbejdsforhold etableres simpelt hen ved direkte kontakt mellem arbejdere og arbejdsgivere på den ene eller den anden måde, og sådan vil det formentlig også være fortsat, i hvert fald i ganske betragtelig udstrækning.

Hr. Kurt Brauer stillede spørgsmålet igen: hvorfor skal arbejdsformidlingen være et neutralt instrument? Jeg mener simpelt hen ikke, man på en forsvarlig måde kan løse de meget vidtrækkende opgaver, en rigtigt indrettet arbejdsformidling skal løse, hvis man ikke er neutral. Alle de faglige problemer, lønspørgsmål og andre problemer, som kan være i denne sammenhæng, må de enkelte arbejdssøgende, de enkelte lønmodtagere, klare med deres faglige organisationer. Det kan ikke være sådan, at arbejdsformidlingen skal ind som en hund i et spil keglar og helt eller delvis sætte de faglige organisationer og deres virksomhed ud af spillet. Det kan ikke være meningen med det, og arbejdsformidlingen kunne simpelt hen ikke fungere, hvis man vil have det på den måde. Det tror jeg også hr. Kurt Brauer efter nærmere overvejelse vil give mig ret i.

Hr. Kurt Brauer var interesseret i spørgsmålet om ankenævnet. Jeg vil gerne sige, at arbejdsløhedskasserne og fagbevægelsen har lagt megen vægt på, at det blev et ankenævn af den sammensætning, som der rent faktisk er blevet tale om. Der er nye øjne, der ser på klagerne, men der er altså også, hvad man i fagbevægelsen har lagt vægt på, folk, som har kendskab til arbejdsmarkedets problemer og til arbejdspladsernes problemer.

Når hr. Kurt Brauer taler om, at der ikke er nogen arbejder, der arbejder på overenskomstmæssig løn, forstår jeg egentlig ikke, hvad han mener med det. Jeg ved meget

godt, at der er normallønssystem, og der er minimallønssystem, og der er andre lønssystemer, men det er da ikke ensbetydende med, at „overenskomstmæssig løn“ på en arbejdsplads, hvor der er minimalløn, betyder minimallønssatsen, det er den rent faktiske løn, der ydes, det er den, man er forpligtet til at give. Der er ikke tale om, at man blot skal se på de satser, der står i en overenskomst, man skal naturligvis også se på de forudsætninger, hvorunder overenskomsten er indgået, og på den løfteparagraf, der knytter sig til en sådan overenskomst, det hører med til den overenskomstmæssige løn. Derfor er det synspunkt, som hr. Kurt Brauer fremførte, helt irrelevant efter min opfattelse.

Jeg vil gerne føje til her i forlængelse af det, jeg sagde før, at det kan ikke være arbejdsformidlingen, der har til opgave at kontrollere, om der udbetales overenskomstmæssig løn, det ville også være umuligt for den at kontrollere. Der kan være arbejdspladser, hvor 23-24 forbund — det er der på B & W — er involveret, med meget omfattende og vidt forgrenede kollektive aftaler. Det må være den enkelte fagorganisation, eventuelt tillidsmanden på den pågældende virksomhed, der kender lønsystemet, som må gribe ind, hvis de pågældende, der er anvist arbejde, ikke får den rigtige løn. Det kan ikke være en arbejdsformidlings opgave, og man ville simpelt hen undergrave arbejdsformidlingssystemet og dermed mulighederne for at sikre en aktiv arbejdsmarkedspolitik ikke bare på landsplan, men også på lokalt plan, hvis man skulle blande disse ting ind i det.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kurt Brauer): Jeg fik ikke talt færdig før og vil benytte lejligheden nu i min anden runde til blot at takke hr. Erik Andersen (Fr.borg amt) for skildringen af den enighed, som er til stede i den socialdemokratiske gruppe med hensyn til arbejdsministerens holdning til dette forslag. Det kan ikke undre, eftersom det er socialdemokratiet og Landsorganisationen, som tilsammen bærer ansvaret for, at vi har den lovgivning, som funktionerer i dag. Derfor forstår man måske også, at arbejdsministeren fører et så varmt forsvar for den, som han fører, eftersom det trods alt er dér, ansvaret ligger.

[Kurt Brauer.]

Jeg vil dog godt have lov til at indskyde, inden arbejdsministeren bliver alt for vred over mine angreb på den eksisterende ordning, at det er en vældig betryggelse for mig at vide, at det er en socialdemokrat, der sidder i Laksegade i dag. Det er bare sådan, at vi jo har et system, der er nedfældet i vores grundlov herhjemme, som gør, at vi ikke kan være sikker på, at det altid er en socialdemokrat, der sidder i Laksegade. Det burde man have lavet loven efter, det burde socialdemokratiet og Landsorganisationen have arbejdet efter, da vi faktisk har en sådan grundlov, der ikke sikrer os en socialdemokrat i Laksegade til evig tid.

Med hensyn til hr. Simonsens bemærkninger heroppefra om, at jeg vil luske noget ind ad bagdøren, vil jeg sige, at det er jeg morderlig ked af, for det er min opfattelse, at der står ganske klart og tydeligt her, hvilket system jeg ønsker. Det er ikke et forsøg på ad bagdøren at luske en øget fagbevægelsesindflydelse ind. Det er ikke først og fremmest for at skaffe fagbevægelsen indflydelse, det er først og fremmest for at sikre en bedre anvisning for de arbejdssøgende og i øvrigt for industrien også, det er ikke noget, der er konstrueret fra min side for at give fagbevægelsen et magtmiddel i hænde. Det kan hr. Simonsen så tro på eller lade være, men det har faktisk været andre motiver, jeg havde. Hvis det samtidig giver fagbevægelsen øgede magtmidler, så vil jeg da sige, at det glæder mig ganske gevaldigt.

Hr. Simonsen er i øvrigt med på en integrationstanke og kan ikke rigtig se, at dette er integration. Jeg synes, at her lægges virkelig op til en integration. Hr. Erik Hansen så også gerne en øget integration. Jeg kan ikke rigtig forstå, at man ikke kan indse, at her er begyndelsen til en integration imellem vores socialvæsen og vores arbejdsmarkedsvæsen, hvis man kan kalde det sådan, vores arbejdsformidlingssystem, det er virkelig min opfattelse, at her er begyndelsen til en integration. Men mon den forskellige opfattelse ikke skyldes, at hr. Simonsen og

hr. Erik Hansen i virkeligheden vil have fingre i A-kasserne? Det er det, der spøger, og de vil ikke kalde det andet, selve formidlingsprocessen, for integreret, blot fordi den faktisk er integreret i medfør af dette forslag. Hr. Simonsen og hr. Erik Hansen vil simpelt hen have fingre i A-kasserne, og det får de ikke. De kan lige så godt opgive at nå til vejs ende med den problematik.

Med hensyn til mit punkt 6, som arbejdsministeren nu, synes jeg, råbte meget højt om og talte meget hårdt imod, må jeg sige, at der står faktisk bare, at en arbejdssøgende ikke kan behandles efter arbejdsvægringsbestemmelserne — således som han bliver det i dag — når den tilbudte løn ikke når op på den normale ansættelsesløn på den pågældende arbejdsplads, eller når vedkommende må gå væsentligt ned i løn for at opnå ansættelse. Det er selvfølgelig ikke arbejdsformidlingen, der skal undersøge eller dokumentere, at dette er tilfældet. Ifølge mit forslag burde det naturligvis være den arbejdssøgende selv, som dokumenterede, eventuelt ved sin tillidsmands hjælp, hvis betingelsen ikke var opfyldt. Derfor har jeg ikke, mener jeg, sat arbejdsformidlingen i en kedelig situation, hvor den skal blande sig i arbejdsmarkedet; arbejdsformidlingen skal blot holde op med overhovedet at anvise arbejdskraft til den slags virksomheder, som ikke vil overholde de overenskomster, som er indgået på arbejdsmarkedet med dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget angående forslag til folketingsbeslutning om ændring af arbejderbeskyttelseslovgivningen [af Frandsen m. fl.]. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

[Første næstformand.]

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af 8. d. m. anmoder statsministeren om, at folketinget for tiden indtil udgangen af februar måned 1976 udpeger et medlem til *Færøernes Realkreditinstituts rådgivende repræsentantskab* i stedet for medlem af folketinget Poul Dalsager, der har ønsket at udtræde som medlem af repræsentantskabet.

Medlem af folketinget Karen Thurøe Hansen har meddelt mig, at hun ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren tage initiativet til en ændring af folkeskoleloven, så reglerne for kørsel af skolebørn udstrækkes til også at omfatte børn i børnehaveklasserne?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid onsdag den 17. maj.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 10. maj, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) Tredje behandling af:

Forslag til lov om mindstebeholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter.

2) Tredje behandling af:

Forslag til lov om forskningsråd og Planlægningsrådet for Forskningen.

3) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov for Grønland om afgift af motorkøretøjer.

4) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

5) Tredje behandling af:

Forslag til lov om voldgift.

6) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om retsafgifter.

7) Tredje behandling af:

Forslag til lov om fyrværkeri.

8) Spørgsmål til ministrene.**9) Anden behandling af:**

Forslag til lov om ændring af lov om bybefolkningens forsyning med mælk og fløde. (Ændringer med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber).

10) Anden behandling af:

Forslag til lov om grundejerbidrag til offentlige veje. (Vejbidragslov).

11) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om planlægning af Køge Bugt-området.

12) Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets rådgivende forsamling.**13) Valg af 1 medlem til repræsentantskabet for Færøernes Realkreditinstitut (i stedet for Poul Dalsager).**

Mødet hævet kl. 15:19.

95. møde.

Onsdag den 10. maj kl. 13.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Medlem af folketinget Søren Jensen (Vejen) har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Kan ministeren oplyse noget om eventuelt påtænkte ændringer i den nugældende byrdefordeling, således at der kan opnås en bedre udligning af de meget store forskelle, der stadig findes i de kommunale skatter?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid onsdag den 17. maj d. å.